

“Nemoj misliti na torticu, nemoj misliti na torticu, jedan karabiner, drugi karabiner...”

Ček, ček, premotaj nazad!

Okupila se raja. Svi Mosorski lavići na Marjan. Dile nesto besplatno garant – Jesu, jesu, skok adrenalina i jeku riči matere (i sve ženske porodice) u glavi. Zanimljivo kako čovik tad vidi kako se ko nosi sa stresom i vlastitim strahom, ko je berlav a ko manit. Neki već vise na stini, čuju se glasovi, konopi su čvrsto u ruci. Penjem se ja tako, prvi put u životu, dovikuje mi nešto momak koji osigurava. Pitam ga kako se zove jer eto u pomisli da ću umrit iz nekog razloga mi je to bitno a on mi sugerira di da stavim nogu. Pravilo broj jedan – ne gledaj doli. Ili gledaj pa povrati, na tebi je. Neću zaboravit taj dan - ne sićam se datuma, vremenske prognoze a ni sata odvijanja radnje ali se sićam osjećaja nakon i Hrvoja koji je toliko virova u moje penjačke sposobnosti. I još jednog, koji je bia ljubomoran na moje čarape. Nije ih dobila.

Foto: AO „Mosor“